

MAJOWI OGRODNICY I ROLNICY

Od 12 do 15 maja to przedziwne wiosenne dni. Trzy pierwsze to "zimnych ogrodników" zwanych "świętymi złodziejami". 15 maja to zimnej Zośki i Izydora Oracza.

ZIMNI OGRODNICY

Pankracy, Serwacy i Bonifacy to wielcy dziwacy ,a każdy zimnem raczy.

Choć zabarwienie emocjonalnego tego przysłowia raczej negatywne, to właśnie ku tym świętym wznoszono modły, gdy w środku maja pojawiły się przymrozki. Ponieważ święci nie zawsze zdążyli wyblagać łaski, to drzewa traciły kwiaty, stąd: "święci złodzieje" i przysłowie:

Pankracy, Serwacy i Bonifacy: na ogrody źli chłopacy.

Starym zwyczaj w te majowe zimowe noce rozpalano w sadach ogniska, aby ochronić kwitnące drzewa przed mrozem. Stawiano balie z zimną wodą, aby mróz kierował ku nim swoje zamiary, omijając kwiecie. 14 maja - w ostatniego wielkiego dziwaka Bonifacego - gospodarze obchodzili swe pola, aby sprawdzić jak wzeszły zasiewy i czy "zimni ogrodnicy" nie wyrządzili szkód.

Kim tak naprawdę byli owi święci "zimni ogrodnicy"?

Św. Pankracy

Zachowało się niewiele wiadomości o św. Pankracym, ale dobrze udokumentowany jest jego wczesny kult. Jako sierota miał przybyć z Frygii do Rzymu, gdzie przyjął chrzest. Podczas prześladowań poniósł śmierć na arenie w 354 r. - miał wtedy 14 lat (?). Nad jego grobem papież Symmach (+ 514) wybudował bazylikę. Św. Pankracy uważany jest za stróża przysięg i mściciela krzywoprzysięstwa. Patron dzieci, opiekun rycerstwa, przyzywany podczas wiosennych przymrozków.

Św. Serwacy

Serwacy po 345 r. był biskupem w Tongres (dzisiejsza Belgia). Identyfikowany z Sarbatiosem, jednym z biskupów pozostających w ostrej opozycji wobec arian na synodzie w Rimini (359), który poparł uchwały Soboru Nicejskiego I (325), potępiające błędy Ariusza. Według świadectwa św. Grzegorza z Tours św. Serwacy wiele podróżował. Tak np. był dwa razy w Rzymie (366, 384). Był szczególnym czcicielem Najśw. Maryi Panny. Dlatego ku Jej czci ufundował i poświęcił dwa kościoły: w Tongres i w Maastricht. Zmarł w Maastricht 13 maja 384 r. (data prawdopodobna, niepewna). Zaraz po śmierci, św. Serwacy, odbierał cześć od wiernych. Wystawiono także niebawem na jego grobie najpierw kaplicę, a potem kościół. Kiedy zniszczyli go Normanowie w 881 roku, został jeszcze piękniej odbudowany w 1039 roku. Wśród znakomitych osób, które pielgrzymowały do grobu św. Serwacego, należeli cesarze: Karol Wielki, Henryk III i Maksymilian, a wśród świętych: św. Bernard, św. Norbert i inni. Św. Serwacego obrali za swojego patrona hutnicy, stolarze oraz uprawiający winorośl. Wzywano go także jako patrona od urodzajów, patrona od gorączki (febry) i reumatyzmu. Orędownik podczas przymrozków. Patron diecezji w Worms i miasta Maastricht.febrę.

Św. Bonifacy

Bonifacy urodził się około 673 r. w Devonshire, w Anglii (Wessex). Na Chrzcie otrzymał imię Winfryd. Jako młodzieniec, czując pociąg do służby Bożej, został benedyktynem w opactwie Exeter, następnie w opactwie w Nursling. Święcenia kapłańskie otrzymał około 30-tego roku życia. Zaraz po święceniach opat wyznaczył mu funkcję kierownika szkoły w Nursling. Jako benedyktyn przyjął imię Bonifacego.

Po pewnym czasie udał się na misje do Fryzji, dzisiejszych północnych Niemiec i Holandii. Szybko musiał jednak powrócić do swojego klasztoru. Wybuchła bowiem wojna między księciem Fryzów a Frankami. Po śmierci opata Winbrecha mnisi wybrali Bonifacego. Nie pozostał jednak długo na tym zaszczytnym stanowisku, gdyż w roku 718 wybrał się ponownie do Niemiec. Dla pozyskania poparcia misji udał się najpierw do Rzymu. Papież św. Grzegorz II dał mu listy polecające do króla Franków i do niektórych biskupów. 14 maja 719 roku Bonifacy

opuścił Rzym i udał się do Niemiec. W drodze zatrzymał się w Pawii, gdzie odwiedził króla Longobardów. Stąd ruszył przez Bawarię, Turyngię i Hesję do Fryzji. Spotkał się ze św. Willibrordem. Pod kierunkiem tego doświadczonego misjonarza pracował około 3 lat. Trud misyjny Bonifacego wydawał niezwykle owoce. W tym krótkim czasie miał ochrzcić około kilka tysięcy germańskich pogan. Z kolei udał się Bonifacy ponownie do Hesji, gdzie założył klasztor benedyktyński w Amoneburgu w roku 722.

Mając 80 lat, po raz trzeci udał się na misje do Fryzji. Kiedy jednak zapuścił się do ich miasta, Dokkum, został napadnięty przez pogan i wraz z 52 Towarzyszami 5 czerwca 754 roku zamordowany. Jego ciało przewieziono do Utrechtu, by je pochować w miejscowej katedrze. Jednak uczeń Bonifacego, św. Luli, zabrał je do Fuldy. Tam bowiem Bonifacy chciał być pogrzebany. Tam też spoczywa do dziś. Co roku przy grobie św. Bonifacego zbiera się episkopat niemiecki na swoje narady. Ku czci św. Bonifacego wystawiono w Niemczech wiele kościołów. Jest on także bardzo czczony w Anglii. Już w roku 756 na synodzie plenarnym episkopat angielski ogłosił św. Bonifacego swoim patronem obok św. Grzegorza I Wielkiego, papieża, i św. Augustyna, pierwszego prymasa Anglii.